

PAU

En el món occidental es defineix **la Pau** com a “absència de guerra”. Des d'aquesta perspectiva la Pau representa tranquil·litat, quietud i ordre col·lectiu; estat que ha de ser defensat davant de qualsevol amenaça. Així, en resposta a la satisfacció d'aquesta “absència”, neix l'exèrcit i, paral·lelament, la carrera armamentística, els pactes, les aliances per fer front a l'enemic, etc.

En altres parts del món, en canvi, es parla de “Pau positiva”. Parteixen de la Pau individual en lloc de la col·lectiva, com la calma de l'esperit, la tranquil·litat de l'ànima i l'ordre de la ment. De fet, és Gandhi qui proposa aquestes característiques individuals i les dota d'un valor humà, social i polític.

D'aquí sorgeix el terme “**no-violència**” i, des de la perspectiva oriental, s'entén la Pau com l'estat d'harmonia de l'individu amb el seu entorn, amb altres homes i dones, amb animals i plantes... És a dir, es tracta de fer un tot.

La Pau en el món actual hauria de ser una situació de convivència harmònica i respectuosa en la qual cada persona com a individu i els grups com a tals puguen accedir als béns necessaris, exercir els seus drets, manifestar les seues preferències i opinions, gaudir de les seues llibertats i resoldre els conflictes de manera no violenta. La pau és un procés els pilars de la qual són la justícia i el respecte.

Tornant a la societat occidental, arriba un moment en què la justificació de la guerra com a mitjà desborda les grans potències. Per aquest motiu la Comunitat Internacional (estats guanyadors de la II Guerra Mundial) constitueixen, al 1945 en acabar la Segona Guerra Mundial, l'Organització de les Nacions Unides (ONU), amb l'objectiu fonamental de promoure el manteniment de la pau: alliberar les futures generacions de la guerra, assegurar el progrés i el benestar social de tots els pobles i promoure el respecte universal dels Drets Humans.

D'aquesta manera, el 10 de desembre de 1948 l'Assemblea General de l'ONU proclama la Declaració Universal dels Drets Humans i així, “els Drets Humans es converteixen en un nou indicador i la defensa de la Pau, tant individual com col·lectiva”.

Les missions de pau. En cas de conflicte armat, l'ONU intenta mediar entre les parts enfrontades. Tot i que la majoria dels Estats del món pertany a l'ONU, en molts d'aquests Estats es violen els drets humans recollits en la Declaració Universal aprovada per aquest organisme el 1948. Al món existeix guerres, xiquets i xiquetes soldats, fam i pobresa externa, falta de sanitat, educació i habitatge...

Un xiquet o xiqueta soldat és qualsevol persona menor de 18 anys que forma part de qualsevol mena de força o moviment armat, ja siga regular o irregular, en qualsevol condició (...). Serveixen per a tot en temps de guerra: combaten, cuinen, carreguen aigua, actuen com a esquers, missatgers o espies.

Els nois i noies han estat segrestats al carrer, trets de les aules o camps de refugiats. Molts altres són forçats a sortir de les seues cases a punta de pistola, mentre juguen a prop de casa per la carretera. Alguns s'han unit de manera "voluntària" davant la desintegració de les famílies a causa del conflicte, les condicions de pobresa i la caiguda dels serveis socials bàsics.

Líders de la no-violència. Moltes persones, també, han impulsat al llarg de la història la resolució de conflictes a partir d'actituds i accions no violentes. Podem destacar figures com les de Francesc d'Assís, Martín Luther King, Santa Teresa de Calcuta, Jesús, Rosa Parks, Mahatma Gandhi, Nelson Mandela o Aung San Suu Kiy.

A més de figures individuals, també destaquen **moviments col·lectius**. Per exemple:

- Les **Dones de Negre** (van sorgir a Israel el 1988 i des d'aleshores reivindiquen cada divendres el diàleg amb els palestins per acabar amb la guerra que els enfronta des de fa dècades. En l'actualitat aquest moviment actua en molts Estats per anunciar qualsevol forma de violència.
- Las **Madres de la Plaza de Mayo** (Argentina).